

2. Termin egzaminu notarialnego wyznacza przewodniczący komisji egzaminacyjnej na wniosek prezesa sądu wojewódzkiego.

§ 36. 1. Przedmiotem egzaminu notarialnego jest sprawdzenie umiejętności stosowania przepisów prawa występujących w praktyce notarialnej oraz znajomość innych dziedzin wiedzy objętych programem seminarium.

2. Aplikant notarialny składa egzamin ustny i pisemny. Egzamin pisemny polega na opracowaniu aktu notarialnego.

§ 37. 1. W razie niedostatecznego wyniku egzaminu notarialnego, następny termin tego egzaminu wyznacza się po upływie trzech miesięcy.

2. W razie nieprzystąpienia do egzaminu notarialnego bez usprawiedliwionej przyczyny lub niezdania egzaminu w drugim terminie, aplikant notarialny zostaje zwolniony.

Rozdział 7

Przepisy końcowe.

§ 38. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 listopada 1960 r. o aplikantach i asesorach sądowych (Dz. U. Nr 51, poz. 301 i z 1968 r. Nr 15, poz. 92) w zakresie dotyczącym aplikantów sądowych,
- 2) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lipca 1956 r. w sprawie aplikacji notarialnej i egzaminu notarialnego (Dz. U. Nr 33, poz. 156).

§ 39. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *L. Domeracki*

196

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 lipca 1984 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania przepisów o podatku wyrównawczym.

Na podstawie art. 5 ust. 4 i art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 42, poz. 138) oraz art. 9 pkt 2 i 4, art. 18 ust. 3, art. 34 ust. 3 i art. 38 pkt 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111 i z 1982 r. Nr 45, poz. 289) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 28 lipca 1983 r. w sprawie wykonania przepisów o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 42, poz. 190 i Nr 73, poz. 331) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 w ust. 2 w pkt 3 wyrazy: „do których podatnik należy” zastępuje się wyrazami: „do których przynależność podatnika jest obowiązkowa”;
- 2) w § 2:
 - a) w ust. 1 dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:
 - „4) obliczone w stosunku do przychodów wynikających ze stosunku pracy pracowników artystycznych instytucji artystycznych w dziedzinie teatru, muzyki, baletu, estrady i cyrku — w wysokości 45%;
 - 5) u pracowników nie uspołecznionych zakładów pracy, którzy używają własnych samochodów dla potrzeb zakładów pracy i otrzymują z tego tytułu dodatkowe wynagrodzenie, koszty z tym związane — do wysokości określonej odrębnymi przepisami obowiązującymi w stosunku do jednostek gospodarki uspołecznionej.”;
 - b) ust. 3, 4 i 5 skreśla się;
 - c) w ust. 6 po wyrazach: „w ust. 1” dodaje się wyrazy: „i nie wynikających ze stosunku pracy”;
- 3) § 4 otrzymuje brzmienie:
 - „§ 4. Osoby, o których mowa w § 3 ust. 1, powinny

zawiadomić instytucje, od których uzyskują dochody, o posiadaniu konta „W” i jego numerze. Instytucje te są od chwili otrzymania zawiadomienia obowiązane przekazywać na konto „W” podatnika jego dochody w części pozostającej po odliczeniu kosztów uzyskania oraz podatku od wynagrodzeń.”;

- 4) w § 6 w ust. 1 w pkt 1 na końcu przecinek zastępuje się średnikiem i dodaje się wyrazy: „jeżeli przypadająca do pobrania zaliczka od stałych dochodów nie przekracza miesięcznie 200 zł, a na wniosek lub za zgodą pracownika — również jeżeli przekracza tę kwotę, zakład pracy oblicza i pobiera od tych dochodów zaliczki za okresy kwartalne; w tym wypadku zaliczkę ustala się od kwartalnej sumy stałych dochodów w wysokości wynikającej z kwartalnej tabeli podatkowej, o której mowa w ust. 5, z zastosowaniem ulgi rodzinnej.”;
- 5) w § 7 po wyrazie: „listopada” dodaje się wyrazy: „z zastrzeżeniem § 6 ust. 1 pkt 1.”;
- 6) w § 8 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:
 - „7. Jeżeli stosunek pracy z pracownikiem został rozwiązany, zakład pracy jest obowiązany pobrać zaliczkę, o której mowa w ust. 1, z ostatniego wynagrodzenia wypłaconego temu pracownikowi.”;
- 7) w § 10 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy: „z zastrzeżeniem § 8 ust. 1.”;
- 8) w § 11 w ust. 1 kwoty: „240.000 zł” i „20.000 zł” zastępuje się odpowiednio kwotami: „300.000 zł” i „25.000 zł”;
- 9) § 12 otrzymuje brzmienie:
 - „§ 12. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej i osoby prawne nie będące jednostkami gospo-

darki uspołecznionej, które wypłacają należności z tytułu:

- 1) umów agencyjnych oraz umów o dzieło lub zlecenia, z których przychody podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, zawartych z osobami nie pozostającymi w stosunku pracy,
 - 2) przeniesienia praw autorskich,
- są obowiązane po upływie roku sporządzać w dwóch egzemplarzach informacje według ustalonego wzoru zawierające: imię i nazwisko oraz adres osoby otrzymującej należność, sumę wypłat brutto dokonanych w ciągu roku, procent i kwotę kosztów uzyskania oraz kwotę potrąconego podatku od wynagrodzeń. Obowiązek przesyłania informacji powstaje, gdy łączna kwota wypłat dokonanych w ciągu roku danej osobie przekroczyła 10.000 zł.
2. Pierwszy egzemplarz tej informacji jednostki doręczają osobom otrzymującym należność, a drugi przesyłają w terminie do dnia

31 stycznia roku następnego izbom skarbowym, na których terenie działania znajduje się siedziba jednostki lub osoby prawnej.”;

- 10) w § 13 w ust. 1 i w § 14 w ust. 6 kwotę: „240.000 zł” zastępuje się kwotą: „300.000 zł”;
- 11) w § 14 w ust. 5 wyrazy: „do dnia 25 grudnia” zastępuje się wyrazami: „do dnia 15 lutego roku następnego”;
- 12) w § 14a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Centralny Ośrodek Rozliczeniowy Poczty i Telekomunikacji jest obowiązany w terminie do dnia 15 lutego roku następnego po roku podatkowym przesyłać izbom skarbowym, na których terenie działania mają miejsce zamieszkania osoby otrzymujące świadczenia emerytalne lub rentowe z zagranicy, informacje o wypłaconych świadczeniach.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do dochodów osiągniętych poczynając od roku podatkowego 1984.

Minister Finansów; w z. W. Bień

197

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 czerwca 1984 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w poradniach i pracowniach stomatologicznych.

Na podstawie art. 208 § 2 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu użyto określenia:

- 1) poradnia stomatologiczna — rozumie się przez to pomieszczenie (gabinet stomatologiczny) lub zespół pomieszczeń przeznaczonych do udzielania indywidualnych świadczeń profilaktyczno-leczniczych w dziedzinie stomatologii zachowawczej, chirurgii stomatologicznej, chirurgii szczękowej, ortodontcji i profilaktyki ortodontycznej, stomatologii dziecięcej, protetyki stomatologicznej, chorób błony śluzowej jamy ustnej i przyzębia,
- 2) pracownia stomatologiczna — rozumie się przez to pomieszczenia przeznaczone na pracownię stomatologiczną podstawową, na zespół pracowni pomocniczych (gipsownię, odlewnię metali, pracownię polimeryzacji i obróbki termicznej, polerownię, magazyn modeli) oraz na warsztat konserwacji i naprawy sprzętu technicznego.

§ 2. 1. Pomieszczenia wchodzące w skład poradni stomatologicznej i pracowni stomatologicznej, poza pomieszczeniami zabiegowymi chirurgii szczękowej, powinny posiadać wentylację grawitacyjno-kanalową zapewniającą co najmniej półtorakrotną wymianę powietrza na godzinę.

2. Pomieszczenia zabiegowe chirurgii stomatologicznej i chirurgii szczękowej powinny być wyposażone w instalację wentylacji mechanicznej z nawilżeniem, zapewniającą dziesięciokrotną wymianę powietrza na godzinę i 15% nadciśnienie nawiewu w stosunku do wywiewu powietrza.

3. Pomieszczenia pracowni stomatologicznej, w których wydzielają się gazy, pary lub pyły szkodliwe dla zdrowia, poza wentylacją grawitacyjno-kanalową powinny posiadać wentylację mechaniczną zapewniającą co najmniej taką wymianę powietrza w pomieszczeniach, jaka jest potrzebna do rozrzedzenia tych gazów, par lub pyłów do wartości obowiązujących najwyższych, dopuszczalnych ich stężeń.

§ 3. Ogrzewanie i oświetlenie pomieszczeń w poradniach stomatologicznych i pracowniach stomatologicznych powinno być zgodne z wymaganiami określonymi w Polskich Normach. W szczególności należy zapewnić przy oświetleniu sztucznym miejscowym dobrą widoczność pola zabiegowego lub przedmiotu wykonywanego, z jednoczesnym zabezpieczeniem przed oślepieniem.

§ 4. 1. Poradnie stomatologiczne i pracownie stomatologiczne powinny posiadać centralne ogrzewanie.

2. W razie konieczności ogrzewania pomieszczeń, o których mowa w ust. 1, za pomocą pieców, palenisk tych pieców powinny być umieszczone na zewnątrz pomieszczeń służących do pracy. Odstępstwa od tej zasady mogą dotyczyć tylko pomieszczeń socjalnych.

§ 5. Instalacje gazowe w poradniach stomatologicznych i pracowniach stomatologicznych powinny odpowiadać obowiązującym przepisom bezpieczeństwa i higieny pracy w tej dziedzinie, a w szczególności:

- 1) palniki gazowe (gazu czerpanego z sieci lub butli) i spirytusowe powinny być umieszczone w bezpiecznej odległości, nie mniejszej niż 75 cm, od miejsca przechowywania materiałów łatwo palnych i leków,